

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
28. januar 1992 *

I sag T-45/90,

Alicia Speybrouck, tidligere midlertidigt ansat ved De Europæiske Højrepartiers Gruppe i Europa-Parlamentet, boende i Brügge, ved advokat Vic Elvinger og under den mundtlige forhandling ved advokat Catherine Dessoy, begge Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokaternes kontor, 31, rue d'Eich,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Hugo Vandenberghe, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af opsigelsen af sagsøgerens ansættelseskontrakt, erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af opsigelsen, samt subsidiært, at der udmeldes en sagkyndig til ansættelse af tabet,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne D. Barrington og H. Kirschner,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 9. oktober 1991,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Efter at have arbejdet som medarbejder hos flere medlemmer af Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) i Den Europæiske Demokratiske Gruppe (1985-1989) og beskæftigelse i nogle måneder ved Institut for en Europæisk Miljøpolitik, Bruxelles, blev sagsøgeren fra 1. januar 1990 midlertidigt ansat i lønklasse A3 i en stilling som vicegeneralsekretær for De Europæiske Højrepartiers Tekniske Gruppe (herefter benævnt »gruppen«); der var tale om ansættelse på ubestemt tid. Kontrakten, som er udateret, omfatter i) en prøvetid på seks måneder og ii) en opsigelsesfrist på tre måneder for begge parter uden hensyn til artikel 48, 49 og 50 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (herefter benævnt »ansættelsesvilkårene«).

- 2 En »tilfredsstillende« udtalelse blev udarbejdet ved prøvetidens udløb; den er dateret 3. maj 1990. Både Brissaud, gruppens generalsekretær, og sagsøgeren underskrev denne udtalelse den 18. maj 1990.

- 3 Ved skrivelse af 28. maj 1990 anmodede gruppeformand Le Pen angiveligt Brissaud om »at gennemføre den rette procedure, således at (sagsøgerens) samarbejde med gruppen kan bringes til ophør i henhold til de regler, der er gældende i Europa-Parlamentet«. Han skal have tilføjet: »Der er tale om en alvorlig årsag af politisk art, som jeg vil underrette gruppens Præsidium om på næste møde, tirsdag den 5. juni 1990 i Bruxelles, som jeg herved beder Dem indkalde til«.
- 4 Sagsøgeren har bestridt skrivelsens ægthed, idet hun gør gældende, at hun kun har set en kopi af den i forbindelse med fremsendelse af dokumenterne i den hastesag, der vil blive refereret til i det følgende. Som svar på Rettens anmodning af 6. juni 1991 til Parlamentet om at fremlægge originalen af skrivelsen har sagsøgte erklæret, at man ikke var i stand til at efterkomme denne opfordring, fordi gruppen ikke normalt overdrager Parlamentet originale dokumenter, som den er i besiddelse af.
- 5 Uddrag af mødereferatet for gruppepræsidiets møde, der skal være afholdt den 5. juni, lyder således:

»Efter formandens redegørelse og en bred diskussion besluttede Præsidiets flertal af medlemmerne at bekræfte formandens beslutning om at bringe Alicia Speybrouck's prøvetid til ophør, og det af alvorlige, politiske grunde, som Præsidiets er blevet gjort bekendt med.«
- 6 I henhold til sagsøgerens forklaringer under retsmødet skal nævnte møde faktisk have været afholdt den 7. juni og ikke den 5. juni 1990.
- 7 Ved skrivelse af 31. maj 1990, som sagsøgeren angiver at have fået kendskab til den 6. juni 1990, meddelte gruppens generalsekretær, Brissaud, at hendes prøvetid ikke ville blive forlænget, og at hun var sagt op med én måneds varsel fra den 1. juni 1990.

- 8 Ved skrivelse af 6. juni 1990 til generaldirektøren for personale, budget og økonomi, Van den Berge, indbragte sagsøgeren i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), som anvendes analogt i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 46, en klage over denne afgørelse, idet hun samtidig meddeler at være gravid.
- 9 Ved skrivelse af 18. juni 1990, ligeledes til generaldirektør Van den Berge, bekræftede sagsøgeren, at hun den 15. maj 1990 var konstateret gravid, hvilket blev atteret ved en lægeerklæring udstedt af hendes egen gynækolog; denne lægeerklæring blev afleveret til Parlamentets læge den 18. juni 1990.
- 10 Ved skrivelse af 26. juni 1990 meddelte Brissaud sagsøgeren, at gruppens Præsidium havde bekræftet hendes afskedigelse uafhængigt af meddelelsen om graviditeten og af, at graviditeten var indtruffet omkring den 15. maj 1990, dvs. inden afgørelsen om afskedigelse af 31. maj 1990.
- 11 Ved skrivelse af 9. juli 1990 protesterede personaleudvalgsformand Calinoglou mod sagsøgerens afskedigelse, således som den var blevet vedtaget ved afgørelsen af 31. maj 1990.
- 12 Parlamentet har udtalt, at Jean-Marc Brissaud ved skrivelse af 10. juli 1990 tilstillede udvalget et svar med institutionens interne post.
- 13 Sagsøgeren har draget eksistensen af et sådant skriftligt svar i tvivl. Som svar på Rettens forespørgsel til Parlamentet af 6. juni 1991 har det erklæret, at det ikke var i stand til at fremlægge originalen til denne skrivelse, som ifølge de forklaringer, Parlamentet har givet under retsmødet, skulle være bortkommet ved udskiftningen af Personaleudvalget.

- 14 Ved skrivelse af 12. juli 1990, som sagsøgeren har udtalt at have fået kendskab til den 20. juli, tilstillede gruppeformand Le Pen hende en ny opsigelse, denne gang med tre måneders varsel til den 11. oktober 1990. Parlamentet har erkendt, at der inden fremsendelsen af denne skrivelse var kontakter mellem gruppen og Parlamentets Juridiske Tjeneste, som skulle have anbefalet at erstatte den første opsigelse af 31. maj 1990, baseret på ansættelsesvilkårenes artikel 14, med en anden opsigelse, behørigt baseret på ansættelsesvilkårenes artikel 47.
- 15 Ved skrivelse af 24. juli 1990 til generaldirektør Van den Berge indbragte sagsøgeren endnu en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over denne afgørelse af 12. juli 1990. Ved skrivelse af 6. september 1990 meddelte generaldirektør Van den Berge sagsøgeren, at hendes kontrakt ville udløbe den 11. oktober 1990, og at hendes to klager blev behandlet.

Retsforhandlinger

- 16 Ved stævning indleveret og registreret på Rettens Justitskontor den 16. oktober 1990 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om et annullation af nævnte afgørelse af 31. maj 1990 og 12. juli 1990, som bragte hendes ansættelseskontrakt til ophør.
- 17 Ved begæring indleveret og registreret på Justitskontoret samme dag har sagsøgeren krævet gennemførelsen af de nævnte afgørelser udsat.
- 18 Ved kendelse af 23. november 1990 afviste Rettens præsident at tage begæringen til følge, dog at Retten som foreløbig forholdsregel bestemte følgende: »Parlamentet betaler — fra tidspunktet for kontraktens ophør, og indtil Kommissionen faktisk udbetaler sagsøgeren arbejdsløshedsunderstøttelse i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 28a — sagsøgeren et beløb svarende til den nævnte månedlige arbejdsløshedsunderstøttelse, fra barnets fødsel med tillæg af familietillæg i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 28a, stk. 5, og indrømmer sagsøgeren ret til sygesikring på de i vedtægtens artikel 72 fastsatte betingelser uden erlæggelse af bidrag.«

- 19 Ved dokument indleveret og registreret på Justitskontoret den 14. marts 1991 begærede sagsøgeren nye foreløbige forholdsregler, idet hun gjorde gældende, at Parlamentet ikke opfyldte kendelsen. Efter parternes mundtlige forklaringer under retsmødet den 20. marts 1991 blev denne anden sag om foreløbige forholdsregler stillet i bero i tre uger. Som følge af Parlamentets ændrede indstilling hævede sagsøgeren denne anden sag ved skrivelse af 11. april 1991.
- 20 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt og blev afsluttet den 18. marts 1991.
- 21 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten den 6. juni 1991 opfordret Parlamentet til nøjagtigt og fuldstændigt at forklare, hvorfor man ville afskedige sagsøgeren, og til at fremlægge ordlyden af de interne bestemmelser vedrørende ansættelse af tjenestemænd og øvrige ansatte vedtaget den 15. marts 1989 af Parlamentets Præsidium (herefter benævnt »Præsidiets regler«) samt originalen til nævnte skrivelser af 28. maj og 10. juli 1990. Retten har ligeledes opfordret Parlamentet til at opgive den dato, hvor formanden for Personaleudvalget rent faktisk fik meddelelse om sidstnævnte skrivelse. Parlamentet har kun delvis besvaret de stillede spørgsmål og har ikke fremlagt originalerne til skrivelserne af 28. maj og 10. juli 1990.
- 22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

Parternes påstande

- 23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- a) Jean-Marc Brissaud's afgørelse af 31. maj 1990, hvorved sagsøgeren fik meddelelse om sin afskedigelse, Van den Berge's stiltiende afslag, som kan udledes af hans tavshed i mere end fire måneder efter sagsøgerens klage af 6. juni 1990,

og formanden for De Europæiske Højrepartiernes Gruppe, Jean-Marie Le Pen's afgørelse af 12. juli 1990, hvorved sagsøgeren fik meddelelse om, at hun var afskediget med virkning fra 11. oktober 1990, annulleres, og det fastslås, at sagsøgeren genindsættes i sin tidligere stilling.

b) Subsidiært: Det fastslås, at afskedigelsen er udtryk for magtmisbrug, og sagsøgte tilpligtes at betale Alicia Speybrouck 5 000 000 LFR i erstatning med rente, under forbehold af skønsmæssig forhøjelse.

c) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

a) Frifindelse.

b) Der træffes afgørelse om sagsomkostningerne i henhold til procesreglementets bestemmelser.

Formaliteten

1. Påstanden om annullation af afgørelsen af 31. maj 1990 om afskedigelse

25 Til støtte for påstanden om annullation af denne første afgørelse om afskedigelse påberåbte sagsøgeren sig først tre anbringender, det første om overtrædelse af artikel 9, litra d), i gruppens regulativ, det andet om fejlagtig anvendelse af ansættelsesvilkårenes artikel 14, idet vilkårenes artikel 47 burde have været anvendt, og det tredje om, at det opsigelsesvarsel på én måned, som oprindeligt var givet sagsøgeren, var utilstrækkeligt i henhold til de relevante bestemmelser i ansættelsesvilkårenes artikel 47.

- 26 Uden at tage stilling til de anbringender om annullation, der således er blevet fremført, har Parlamentet bemærket, at det alene er spørgsmålet om gyldigheden af den senere afgørelse om afskedigelse, nemlig den af 12. juli 1990, som vil kunne påkendes af Retten, idet gennemførelsen af sagsøgerens ansættelseskontrakt frem til den 11. oktober 1990 under alle omstændigheder er sket efter reglerne.
- 27 På grundlag af disse argumenter konstaterer Retten, at sagsøgeren i replikken ikke har bestridt Parlamentets udtalelse, og at hun på dette punkt henskyder afgørelsen til Retten.
- 28 Retten skal ligeledes udtale, at parterne i henhold til deres forklaringer under retsmødet er enige om, at sagsøgeren frem til den 20. oktober 1990 blev aflønnet forskriftsmæssigt.
- 29 Da det således er fastslået, at beslutningen af 31. maj 1990 ikke længere var bebyrdende for sagsøgeren, da hun anlagde sag, må Retten antage, at søgsmålet må afvises, for så vidt som dette tager sigte på denne afgørelse.

2. Påstanden om genindsættelse af sagsøgeren i hendes tidligere stilling

- 30 Hvad denne påstand angår, bør det anføres, at fællesskabsdommeren ikke kan give en fællesskabsinstitution pålæg uden at gribe ind i den administrative myndigheds beføjelser.
- 31 Dette princip betyder almindeligvis, at påstande om at tilpligte en institution at træffe de foranstaltninger, som fuldbyrdelsen af en dom om annullation af en afgørelse indebærer, ikke kan påkendes (jf. Domstolens dom af 9.6.1983, sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991, 2005 ff.).

- 32 Det følger heraf, at denne påstand ikke kan tages under påkendelse.

Realiteten

1. Påstanden om annullation af afskedigelsen af 12. juli 1990

- 33 Til støtte for påstanden om annullation af denne anden afgørelse om afskedigelse har sagsøgeren i stævningen fremført tre anbringender, det første om krænkelse af den gravide kvindes grundlæggende ret til beskyttelse mod enhver form for afskedigelse, det andet om manglende overholdelse af den gældende opsigelsesfrist på tre måneder, og det tredje om tilsidesættelse både af artikel 11 i parlamentspræsidiets interne bestemmelser og af gruppens regulativ, navnlig artikel 9.
- 34 Sagsøgeren har i replikken påberåbt sig et fjerde anbringende om annullation, som bygger på den manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse.

Første anbringende om krænkelse af en grundlæggende rettighed, der skal sikre den gravide kvindes beskyttelse

- 35 Sagsøgeren har først henvist til, at afgørelsen af 12. juli 1990 om afskedigelse indtraf på et tidspunkt, hvor ansættelsesmyndigheden havde været underrettet om hendes graviditet siden 6. juni 1990. Hun tilføjer, at denne oplysning er bekræftet ved en lægeattest, der den 18. juni 1990 var afleveret til Parlamentets læge. I øvrigt skal Brissaud i sin skrivelse af 26. juni 1990 til sagsøgeren have anerkendt modtagelsen af denne oplysning.
- 36 Desuden har sagsøgeren under retsmødet hævdet, at da mødet i gruppens Præsidium fandt sted den 7. juni 1990 og ikke den 5. juni 1990, som Parlamentet fejlagtigt har hævdet, må man deraf slutte, at gruppens Præsidium selv var behørigt underrettet om hendes tilstand, da det bekræftede afgørelsen om hendes afskedigelse.

- 37 På baggrund af det faktiske hændelsesforløb finder sagsøgeren, at Parlamentet, da det afskedigede hende trods sin viden om hendes graviditet, krænkede de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen og Retten skal værne om i henhold til EØF-Traktatens artikel 164.
- 38 Efter en summarisk gennemgang af visse folkeretlige regler — her konvention 3 og 103 vedtaget i hhv. 1919 og 1952 af Den Internationale Arbejdsorganisation ILO — samt regler i Den Europæiske Socialpakt og i visse medlemsstaters interne ret, når sagsøgeren således til den konklusion, at i alle de medlemsstater, sagsøgeren har opregnet, har retssystemet i mere eller mindre streng form udstedt forbud mod at afskedige gravide i en periode, hvis varighed er forskellig fra den ene lovgivning til den anden.
- 39 Sagsøger slutter heraf, at der findes en grundlæggende rettighed, som knæsætter en sådan beskyttelse.
- 40 Hun benægter dog ikke, at ansættelsesvilkårene på trods af denne grundlæggende rettighed, som efter hendes mening er almindeligt anerkendt, ikke klart beskytter den gravide kvinde mod en eventuel afskedigelse.
- 41 Parlamentet har i svarskriftet for det første udtalt, at sagsøgerens ansættelseskontrakt er underlagt fællesskabsretten, konkret ansættelsesvilkårene, hvori det i medfør af ovennævnte artikel 47, stk. 2, ikke er forbudt at opsiges en gravid kvindes ansættelseskontrakt, men i hvis fjerde punktum det blot bestemmes, at opsigelsesfristen stilles i bero under en barselsorlov, hvis varighed fremgår af vedtægtens artikel 58, som gælder analogt i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 16. Imidlertid hævder Parlamentet, at i den foreliggende sag lå tidspunktet for opsigelsesfristens begyndelse langt forud for tidspunktet for begyndelsen af sagsøgerens barselsorlov, som tidligst skulle falde i december 1990. Parlamentet har heraf sluttet, at sagsøgeren her ikke kan påberåbe sig denne bestemmelse.

- 42 Parlamentet har for det andet udtalt, at de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen og Retten er pligtige at værne om, ikke omfatter nogen grundlæggende rettighed gående ud på et totalt forbud mod at afskedige en gravid kvinde.
- 43 Hermed har Parlamentet i duplikken anført, at de almindelige grundsætninger, som er anerkendt i Domstolens retspraksis, er opstået af forfatningsmæssige traditioner, der er fælles for medlemsstaterne, eller af de internationale traktater til beskyttelse af menneskerettighederne, som medlemsstaterne enten har tiltrådt eller har samarbejdet om. Imidlertid er det ifølge Parlamentet ikke lykkedes sagsøgeren ved en sammenlignende gennemgang af medlemsstaternes forfatningsret at påvise, at nævnte forbud skulle være anerkendt som en grundlæggende rettighed; i nærværende tilfælde ses sagsøgeren udelukkende at have foretaget en sammenlignende arbejdsretlig undersøgelse. Ifølge Parlamentet er denne sammenligning ikke tilstrækkelig til ad rettens vej at forme en almindelig retsgrundsætning, som — stadig ifølge Parlamentet — ville stride mod ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2.
- 44 For det tredje har Parlamentet henvist til forslag til Rådets direktiv om beskyttelse af den kvindelige arbejdstager under graviditet og efter barsel (KOM(90) 406 endelig udg. — SYN 303) forelagt af Kommissionen den 18. september 1990 (EFT C 281, s. 3), som i artikel 6, stk. 2, bekræfter, at det ikke generelt er forbudt at afskedige en ansat, der er gravid.
- 45 Sagsøgeren har i replikken bestridt dette argument, idet hun hævder, at de relevante bestemmelser i direktivforslaget tværtimod har til formål at anerkende, at der for den gravide kvinde består en grundlæggende rettighed til beskyttelse mod enhver form for afskedigelse.
- 46 Retten skal på grundlag af parternes argumentation for det første fastslå, at det klart fremgår både af sagsøgerens indlæg og af hendes forklaringer under retsmødet, at hun slet ikke hævder, at hendes afskedigelse skyldes hendes graviditet; tværtimod går hele hendes argumentation, hvori hun antager nævnte grundlæggende rettighed som givet, ud på at fratage gruppen retten til, uanset begrundelsen

og dermed også uden sammenhæng med graviditeten, at afskedige en ansat, der er gravid, når blot gruppen var underrettet om hendes tilstand.

- 47 Efter således at have afgrænset betydningen af dette anbringende finder Retten det for det andet vigtigt at bekræfte, at princippet om ligebehandling af kvindelige og mandlige arbejdstagere og dermed udelukkelse af enhver kønsbetinget forskelsbehandling, den være sig direkte eller indirekte, indgår som en integrerende del af de grundlæggende rettigheder, som Domstolen og Retten skal værne om i medfør af EØF-Traktatens artikel 164.
- 48 Domstolen har ved flere lejligheder (dom af 7.6. 1972, sag 20/71, Sabbatini-Bertoni mod Parlamentet, Sml. s. 95, org. ref.: Rec. s. 345, af 20.2.1975, sag 21/74, Airola mod Kommissionen, Sml. s. 221, og af 20.3.1984, forenede sager 75/82 og 117/82, Razzouk og Beydoun mod Kommissionen, Sml. s. 1530) fastslået, at det er nødvendigt inden for rammerne af tjenestemandsvedtægten at sikre ligestilling mellem mandlige og kvindelige arbejdstagere, som Fællesskabet selv har ansat; i sidstnævnte dom fremhævede Domstolen, at i forholdet mellem fællesskabsinstitutionerne på den ene side og de ansatte og deres ydelsesberettigede pårørende på den anden side er de krav, som følger af dette princip, på ingen måde begrænset til dem, der følger af EØF-Traktatens artikel 119 eller de fællesskabsdirektiver, der er vedtaget på dette område.
- 49 Retten skal nærmere bemærke, at Domstolen i sin præjudicielle dom af 8. november 1990 (sag C-179/88, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, Sml. I, s. 3979) fortolkede bestemmelserne i artikel 2, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 — om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder, for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40) — derhen, at afskedigelse af en kvindelig arbejdstager på grund af graviditet er en direkte forskelsbehandling på grundlag af køn (præmis 13). Ifølge Domstolen er det samme tilfældet, såfremt en kvinde nægtes ansættelse på grund af graviditet (jf. dom af 8.11.1990, sag C-177/88, Dekker, Sml. I, s. 3941). Samme resultat kan udledes af de internationale traktater, som medlemsstaterne har samarbejdet om eller tiltrådt, og af medlemsstaternes relevante retsregler.

- 50 Af disse betragtninger følger, at kun en ansat, der er blevet afskediget på grund af graviditet, kan kræve beskyttelse med henvisning til en sådan grundlæggende rettighed.
- 51 Retten skal i øvrigt på dette stadium af sin bedømmelse pointere, at bestemmelserne i ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a), som Parlamentet har påberåbt sig — og ifølge hvilken varslingsperioden ved afskedigelse af en midlertidigt ansat på ubestemt tid ikke kan begynde under en løbende barselsorlov — skal fortolkes i overensstemmelse med denne grundlæggende rettighed, der altså er anerkendt ifølge ovenfor omtalte retspraksis.
- 52 Ser man atter på selve sagen, må man til gengæld slå fast, at det ikke — hvilket sagsøgeren da heller ikke har hævdet — er bevist, at afskedigelsen af 12. juli 1990 skete på grund af hendes graviditet. Heraf følger, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en krænkelse af den grundlæggende rettighed, som hun har henvist til.
- 53 Dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Andet anbringende om manglende overholdelse af opsigelsesfristen

- 54 Sagsøgerens argumentation er koncentreret om den kendsgerning, at den skriftlige afskedigelse af 12. juli 1990, som indeholdt en opsigelsesfrist til den 11. oktober 1990, først blev afleveret til hende den 20. juli 1990. Da opsigelsesperioden først kunne begynde dagen efter datoen for meddelelsen, kunne den ifølge sagsøgeren heller ikke udløbe før allertidligst den 21. oktober 1990.
- 55 Hertil har Parlamentet svaret, at der ikke i ansættelsesvilkårene findes nogen bestemmelse, ifølge hvilken en afskedigelse er ugyldig, dersom postmæssige problemer forårsager, at fristen ifølge den skriftlige afskedigelse ikke svarer til udløbet af den fulde frist på tre måneder, der regnes fra datoen for modtagelsen af skrivelsen om afskedigelse. I henhold til Parlamentet er det tilstrækkeligt, at den pågældende

reelt får fordel af en frist på fulde tre måneder. Heraf følger — stadig i henhold til Parlamentet — at sagsøgerens argument ikke kan ugyldiggøre afgørelsen om afskedigelse.

- 56 På grundlag af disse faktiske og retlige forhold skal Retten først fastslå, at uanset den forsinkede meddelelse af afgørelsen af 12. juli 1990 om at afskedige sagsøgeren var opsigelsesfristen ifølge denne afgørelse for kort, idet udløbet af tremånedersfristen her var fastsat til den 11. oktober 1990, hvor den i virkeligheden også burde medtage dagen den 12. oktober 1990. Det må derfor slutes, at opsigelsesfristen lige fra begyndelsen var utilstrækkelig. Det betyder dog ikke, at afgørelsen om afskedigelse er ugyldig, for så vidt som sagsøgeren især i sine mundtlige forklaringer under retsmødet erkendte, at Parlamentet rent faktisk udbetalte hendes vederlag helt frem til den 20. oktober 1990, dvs. helt til udløbet af den opsigelsesfrist, der normalt gælder. Da det således er påvist, at sagsøgeren ikke har lidt skade på grund af denne fejl, må man slutte, at dette anbringende er uden genstand og ikke kan tages til følge.

Tredje anbringende om krænkelse af artikel 11 i Præsidiets regler og af gruppens regulativ, herunder navnlig artikel 9

- 57 Sagsøgeren har bemærket, at man med afskedigelsesafgørelsen af 12. juli 1990 ikke havde overholdt den »interne procedure til forudgående mægling« jf. artikel 11 i nævnte regler, som bestemmer: »Enhver procedure med henblik på at bringe kontrakten for en midlertidigt ansat til ophør, kræver, når den pågældende er antaget på grundlag af artikel 2, litra c), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, forudgående meddelelse til Personaleudvalget, som kan høre den pågældende og rette henvendelse til den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter.«
- 58 Sagsøgeren har ligeledes hævdet, dog uden nærmere enkeltheder, at afgørelsen strider mod gruppens regulativ, nærmere bestemt artikel 9.

- 59 Hvad for det første angår tilsidesættelse af artikel 11 i Præsidiets regler har Parlamentet især under retsmødet betonet, at artikel 11 efter dets mening på ingen måde indebærer nogen mæglingsprocedure, men tværtimod blot kræver, at Personaleudvalget underrettes i forvejen.
- 60 Imidlertid anfører Parlamentet, at Brissaud's skrivelse af 10. juli 1990, hvori han besvarer Personaleudvalgets skrivelse af 9. juli 1990, viser, at gruppen så sandelig i forvejen underrettede dette udvalg om, at man havde til hensigt at afskedige sagsøgeren, og at gruppen dermed overholdt nævnte bestemmelse.
- 61 Hvad for det andet angår overholdelsen af gruppens regulativ, herunder navnlig artikel 9, hvori det bl.a. hedder, at afskedigelseskravet skal signeres af ansættelsesmyndigheden, dvs. af gruppeformanden, konstaterer Parlamentet, at gruppeformand Le Pen signerede afskedigelsen den 12. juli 1990.
- 62 Parlamentet har i øvrigt under sine mundtlige forklaringer i retsmødet betonet den kendsgerning, at gruppens regulativ i virkeligheden aldrig har eksisteret som mere end et udkast.
- 63 I replikken har sagsøgeren ikke gentaget klagepunktet om tilsidesættelse af gruppens regulativ.
- 64 Vedrørende den manglende overholdelse af artikel 11 i Præsidiets regler har sagsøgeren bestridt, at skrivelsen af 10. juli 1990 eksisterer. Derfor har hun krævet, at originalen fremlægges, og at formanden for Personaleudvalget be- eller afkræfter modtagelsen af denne skrivelse.

- 65 Selv med den forudsætning, at en sådan skrivelse eksisterer, vil sagsøgeren alligevel hævde, at den procedure, der ifølge Præsidiets regler skal give Personaleudvalget mulighed for at intervenere og høre den ansattes mening, under alle omstændigheder er fuldstændig fordrejet i forhold til sit formål. Hun henviser således til, at skrivelsen af 10. juli 1990 slutter på følgende måde: »De er velkommen til at rådføre Dem med disse to personer og henvende Dem til vor formand«. Ifølge sagsøgerens udsagn godkendte Le Pen næstfølgende dag afskedigelsen, hvorefter Personaleudvalget blev præsenteret for en fuldbordet kendsgerning.
- 66 I duplikken har Parlamentet svaret, at afgørelsen af 12. juli 1990 på ingen måde kunne hindre Personaleudvalget i eventuelt at tage de nødvendige initiativer, således at Le Pen kunne tage afskedigelsen op til fornyet overvejelse.
- 67 Parlamentet gentager, at skrivelsen af 10. juli 1990 var et svar på personaleudvalgsformandens skrivelse af 9. juli 1990, i hvilken denne anmodede om en fornyet overvejelse af afskedigelsen af 31. maj 1990. Man slutter heraf, at Personaleudvalget således helt klart var underrettet om, at Le Pen ville afskedige sagsøgeren, ligesom Le Pen var vidende om Personaleudvalgets anmodning om, at afgørelsen blev taget op til fornyet overvejelse, hvilket bekræfter dets påstand om, at artikel 11 i Præsidiets regler var overholdt fuldt ud.
- 68 Hvad angår anbringendets første led, der bygger på krænkelse af artikel 11 i Præsidiets regler, skal Retten først fremhæve, at til trods for, at ansættelseskontrakten tillod Parlamentet at afskedige sagsøgeren helt uden begrundelse, når blot den fastsatte tremåneders opsigelsesfrist var overholdt, må det udtales, at de pågældende regler vel ikke nævnes i ansættelsesvilkårene, men de er alligevel en integrerende del af de formaliteter, Parlamentet som arbejdsgiver skulle opfylde, når det agtede at bringe sagsøgerens ansættelseskontrakt til ophør.

- 69 I den forbindelse skal det bemærkes, dels at artikel 11 ifølge sin ordlyd helt klart gælder for »enhver procedure med henblik på at bringe kontrakten for en midlertidigt ansat til ophør... når den pågældende er antaget på grundlag af artikel 2, litra c), i ansættelsesvilkårene«, dels at institutionerne i henhold til Domstolens faste praksis rent faktisk er pligtige at overholde de interne procedurer, de frivilligt har indført internt, idet en manglende overholdelse ville skade ligebehandlingsprincippet (Domstolens dom af 30.1.1974, sag 148/73, Louwage mod Kommissionen, Sml. s. 81, og af 21.4.1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 18). Retten må således konkludere, at Parlamentet i henhold til den bestemmelse, som sagsøgeren har gjort gældende, rent faktisk havde pligt til i forvejen at underrette Personaleudvalget om den kommende afskedigelse af sagsøgeren, således at udvalget fik mulighed for eventuelt at høre sagsøgeren og rette henvendelse til den pågældende ansættelsesmyndighed.
- 70 For det andet skal Retten fastslå, at Parlamentet klart har givet afkald på at påberåbe sig afskedigelsen af 31. maj 1990. Det følger heraf, at afskedigelsen af 12. juli 1990 korrekt skal betragtes som en ny afgørelse, som ligeledes måtte indebære en forudgående underrettelsesprocedure i henhold til artikel 11 i ovennævnte regler.
- 71 For det tredje skal Retten for at besvare spørgsmålet, om nævnte procedure konkret er blevet anvendt, først bemærke, at Parlamentet har udtalt, at Personaleudvalget havde fået meddelelse i forvejen om sagsøgerens forestående afskedigelse, således som det bekræftes dels af skrivelsen af 9. juli 1990 fra udvalget til gruppeformanden, dels af skrivelsen af 10. juli 1990, som gruppens generalsekretær skal have sendt til udvalgets formand.
- 72 Imidlertid må det noteres, at den første skrivelse blot giver udtryk for Personaleudvalgets misbilligelse af den første afgørelse om afskedigelse af 31. maj 1990, som Parlament ikke længere påberåber sig.

- 73 Hvad angår den anden skrivelse af 10. juli 1990 konstaterer Retten, at sagsøgeren hele tiden har nægtet at anerkende dens ægthed, uden at hun dog har forklaret de nærmere grunde til sine forbehold. Som svar på et af de spørgsmål, Retten fremsendte til Parlamentet den 6. juni 1991, har det herom anført, at Personaleudvalgets formand havde erklæret, at han ikke længere havde mulighed for at fremsende originalen til nævnte skrivelse. Det fremgår endvidere af forklaringerne under retsmødet, at skrivelsen skal være gået tabt som følge af udvalgets fornyelse, hvorved blandt andet formanden og hans sekretær blev udskiftet. Derfor har Parlamentet blot fremlagt en kopi af skrivelsen.
- 74 Da de af Parlamentet anførte omstændigheder er plausible og ikke kan rejse tvivl om ægtheden af den kopi, Parlamentet har fremlagt, skal Retten fastslå, at selve skrivelsens ordlyd bekræfter den forudgående afgørelse om at afskedige sagsøgeren, hvilket også gælder afgørelsen om at afskedige en anden af gruppens midlertidigt ansatte. Ligeledes viser denne skrivelse, at de pågældende to personer i nær fremtid ville modtage en skrivelse om afskedigelse fra gruppeformanden, og at udvalget havde fuld frihed til at høre dem og rette henvendelse til formanden.
- 75 På dette punkt noterer Retten sig, at selv om den anden afgørelse om afskedigelse blev truffet den 12. juli 1990, blev den først meddelt sagsøgeren den 20. juli 1990 og er derfor først trådt i kraft samme dag. Til støtte for denne antagelse skal Retten henvise til første punktum i vedtægtens artikel 25, stk. 2, som anvendes analogt i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 11, der bestemmer: »Enhver beslutning, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, skal straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt.«
- 76 Imidlertid var der i den foreliggende sag en periode på ti dage mellem først skrivelsen af 10. juli 1990, som underrettede Personaleudvalget om, at sagsøgerens afskedigelse var bekræftet, og dernæst meddelelsen om den afgørelse, der rent faktisk stadfæstede sagsøgerens afskedigelse, en periode, hvor Personaleudvalget havde en reel mulighed for at intervenere til fordel for sagsøgeren. Dette skete dog faktisk ikke, hvilket i øvrigt blev bekræftet af sagsøgeren under retsmødet.

- 77 Med andre ord er der ikke grundlag for at udtale, som sagsøgeren har gjort det, at Personaleudvalget efter afsendelsen af skrivelsen af 10. juli 1990 kun havde en urimelig kort periode på to dage til at intervenere til fordel for sagsøgeren.
- 78 Heraf følger, at proceduren ifølge artikel 11 i Præsidiets regler i den foreliggende sag ikke er krænket, idet sagens faktiske omstændigheder viser, at Personaleudvalget, der var behørigt underrettet om sagsøgerens anden afskedigelse, rent faktisk fik en rimelig frist til at intervenere hos den pågældende ansættelsesmyndighed, men afstod herfra.
- 79 Retten skal desuden bemærke, at uanset at det måtte antages, at ansættelsesmyndigheden ved den 12. juli 1990, dvs. to dage efter afsendelsen af skrivelsen til Personaleudvalget, at stadfæste afgørelsen om at afskedige sagsøgeren hermed beviste sin ringe respekt for Præsidiets interne regler og således sin fordrejelse af disse regler i forhold til deres formål, må det ikke desto mindre heraf sluttes, at den totale passivitet fra udvalgets side, også til nød i den tremåneders opsigelsesperiode, der udløb den 20. oktober 1990 ved midnat, godtgør, at den procedure, der mundede ud i afgørelsen om at afskedige sagsøgeren, under ingen omstændigheder ville være forløbet anderledes (Domstolens dom af 10.7.1980, sag 30/78, Distillers Company mod Kommissionen, Sml. s. 2229, præmis 26, og Rettens dom af 27.11.1990, sag T-7/90, Kobor mod Kommissionen, Sml. II, s. 721, præmis 30). Henset til sagens faktiske omstændigheder kan sagsøgeren således ikke påberåbe sig en sådan uretmæssighed.
- 80 Af samtlige disse betragtninger følger, at første led af dette anbringende under alle omstændigheder må forkastes.
- 81 Hvad angår anbringendets andet led, som bygger på den påståede krænkelse af gruppens regulativ, herunder navnlig artikel 9, skal Retten fastslå, at sagsøgeren hverken anfører krænkelens genstand eller dens omfang. Herefter vil dette andet led være at forkaste.

82 Retten finder derfor, at dette annullationsanbringende i det hele bør forkastes.

Fjerde anbringende om manglende begrundelse

83 Sagsøgeren har i replikken anført, at afgørelsen om afskedigelse i alt fald var ugyldig, fordi der ingen begrundelse var givet, hvilket strider mod vedtægtens artikel 25 sammenholdt med ansættelsesvilkårenes artikel 11.

84 I denne forbindelse har sagsøgeren henvist til generaladvokat Mayras forslag til afgørelse i sagen Schertzer mod Parlamentet (dom af 18.10.1977, sag 25/68, Sml. s. 1729, 1746, på s. 1749), hvoraf det relevante uddrag lyder: »Heraf følger, at når gruppen ikke længere stoler på den ansattes loyalitet over for dens politiske idé, kan gruppen selv eller den af gruppen udpegede myndighed, i almindelighed dens formand, opløse kontraktforholdet. Jeg synes dog ikke, at disse betragtninger, som det sagsøgte Parlament har fremhævet, er tilstrækkeligt grundlag for en afskedigelse uden nogen som helst begrundelse. Jeg mener altså, at den manglende begrundelse må betragtes som væsentlig.«

85 Ligeledes påpeger sagsøgeren, at Domstolen i dom af 15. juli 1960 (forenede sager 43/59, 45/59 og 48/59, Von Lachmüller m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 199; org. ref.: Rec. s. 933, 956, på s. 957) og dom af 16. december 1960 (sag 44/59, Fiddelaar mod Kommissionen, Sml. s. 203, org. ref.: Rec. s. 1077, 1082) som resultat af en argumentation baseret på en analyse af den offentlige interesse udtalte, at administrationen altid skal følge princippet om redelighed, og at den derfor detaljeret skal begrunde sine afgørelser om afskedigelse.

86 Parlamentet har i duplikken først bemærket, at dette anbringende ikke er nævnt i stævningen, og at det dermed ikke bør tages under påkendelse.

- 87 Alligevel har Parlamentet taget stilling til det, idet man fremhæver, at det væsentlige ved kontrakter mellem en politisk gruppe og dens midlertidigt ansatte er den gensidige tillid, uden hvilken kontrakterne mister enhver interesse. Til støtte for dette argument henviser Parlamentet til Domstolens dom af 18. oktober 1977, jf. ovenfor, nærmere betegnet dommens præmis 39 og 40, som lyder: »den ensidige opsigelse af ansættelsesforholdet, hvortil der udtrykkelig er hjemmel i den nævnte bestemmelse (ansættelsesvilkårenes artikel 47) ... kunne ske i medfør af selve ansættelseskontrakten og kræver derfor ingen begrundelse; som følge af dette ansættelsesforholds beskaffenhed adskiller den midlertidigt ansattes retsstilling sig væsentligt fra den retsstilling, som en tjenestemand har i henhold til tjenstemandsvedtægten, hvorfor der mangler den årsagernes lighed, som er begrundelsen og grænsen for henvisningen til visse vedtægtsbestemmelser i artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.« Følgelig finder Parlamentet dette anbringende ubegrundet.
- 88 På grundlag af parternes respektive argumentationer skal Retten fastslå, at dette anbringende, som fremførtes første gang i replikken, ikke kan tages under påkendelse. Der lægges herved vægt på, at det ifølge artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement er forbudt at fremsætte nye anbringender under sagens behandling.
- 89 I lyset af den betydning, som tillægges pligten til begrundelse ved udøvelsen af fællesskabsinstitutionernes beføjelser, skal Retten ikke desto mindre ex officio undersøge, om sagsøgeren i den foreliggende sag kan påberåbe sig den i ansættelsesvilkårenes artikel 11 hjemlede analoge anvendelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, der i generelle vendinger bestemmer, at enhver afgørelse, der træffes om en bestemt person, og som indebærer et klagepunkt, skal begrundes.
- 90 Herved bemærkes først, at til forskel fra tjenestemændene, hvis sikkerhed i ansættelsen er garanteret i vedtægten, er de midlertidigt ansatte omfattet af en særlig ordning, som danner grundlag for den ansættelseskontrakt, der er indgået med den pågældende institution.
- 91 I den foreliggende sag blev det udtrykkeligt anført i ansættelseskontrakten, som blev indgået på ubestemt tid, at hver part kunne ophæve den ensidigt, dersom

opsigelsesfristen på tre måneder blev overholdt. Ansættelseskontrakten indeholdt således ingen begrundelsespligt for arbejdsgiveren, for så vidt som opsigelsesfristen rent faktisk blev overholdt.

- 92 Ligeledes henviste sagsøgerens ansættelseskontrakt til ansættelsesvilkårenes artikel 48, 49 og 50, hvorved deres anvendelse bekræftes. Imidlertid er det kun artikel 49 i disse bestemmelser, der kræver begrundelse for en afgørelse om at afskedige den midlertidigt ansatte, og kun når den ensidige opsigelse sker af disciplinære grunde, hvis den ansatte groft har tilsidesat sine pligter. I så fald er der i artikel 49 udtrykkelig hjemmel for, at ansættelsesforholdet kan ophæves ensidigt uden varsel, hvilket således understreger, at inden for den kontraktmæssige ordning, som den midlertidigt ansatte er omfattet af, kræves der udelukkende begrundelse, såfremt en opsigelsesfrist ikke er fastsat. Herved bemærkes, at i den foreliggende sag er opsigelsen af kontrakten på ingen måde sket i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 49.
- 93 Af disse betragtninger fremgår, at en ensidig opsigelse, som udtrykkeligt har hjemmel i ansættelseskontrakten, ikke skal begrundes, uanset hvilken part den hidrører fra. Heraf følger, at den midlertidigt ansattes retsstilling på dette punkt adskiller sig fra en vedtægtsmæssigt ansat tjenstemands, idet den udelukker analog anvendelse af vedtægtens artikel 25, således som det fastsættes i generelle vendinger i ansættelsesvilkårenes artikel 11.
- 94 For det andet bemærkes på linje med Parlamentet, at den gensidige tillid er et væsentligt aspekt ved kontrakter om beskæftigelse af midlertidigt ansatte ifølge ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra c). Dette gælder i endnu højere grad for personer ansat af parlamentariske grupper, som almindeligvis er opstået ud fra en veldefineret politisk holdning. I den foreliggende sag er det klart, at når sagsøgeren har accepteret en overordnet stilling med helt særegne karakteristika, hvilket må siges at være tilfældet for stillingen som assisterende generalsekretær for en parlamentarisk gruppe, må hun have været sig de politiske faktorer og usikkerhedsmomenter bevidst, der var afgørende såvel for hendes ansættelse som for hendes senere afskedigelse. Domstolens dom af 18. oktober 1977 (sag 25/68, Schertzer mod Parlamentet, Sml. s. 1743) bekræfter dette resultat.

95 Disse betragtninger over den særegne karakter ved den stilling, sagsøgeren blev ansat i, bestyrker den antagelse, at gruppen — dersom den gensidige tillid, der rådede ved ansættelsen af sagsøgeren, skulle falde væk — ensidigt kunne opsiges ansættelseskontrakten uden at skulle give nogen begrundelse.

96 Det følger af det foregående, at anbringendet savner grundlag.

2. De subsidiære påstande, først om at afskedigelserne kendes uretmæssige, og dernæst om at der tilkendes erstatning for den hævdede økonomiske og ikke-økonomiske skade, og for det tredje om at der om nødvendigt udmeldes en sagkyndig til ansættelse af tabet

97 Til spørgsmålet, om Retten kan kende afskedigelserne uretmæssige, bemærkes først, at det af ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, helt klart fremgår, af opsigelsen af en ansættelseskontrakt, der er indgået på ubestemt tid, kan ske efter den kompetente myndigheds skøn, når den blot overholder opsigelsesfristen i henhold til kontrakten, og opsigelsen sker i henhold til nævnte bestemmelse.

98 Derfor kan Retten ikke efterprøve, om skønnet er udøvet korrekt, undtagen hvis der foreligger en klar vildfarelse eller magtfordrejning (jf. Domstolens dom af 26.2.1981, sag 25/80, De Briey mod Kommissionen, Sml. s. 637).

99 Når sagsøgeren, som i den foreliggende sag, hverken har ført bevis for vildfarelse eller magtfordrejning eller blot har påberåbt sig noget sådant, kan Retten ikke sætte sin vurdering i stedet for den kompetente myndigheds eller kende sagsøgerens afskedigelser uretmæssige.

100 Det første led i den subsidiære påstand kan derfor ikke tages til følge.

- 101 Hvad angår kravet om erstatning for påstået økonomisk og ikke-økonomisk skade bemærkes vedrørende formaliteten, at sagsøgeren allerede havde fremsat et sådant krav subsidiært i sin klage af 24. juli 1990 over afgørelsen af 12. juli 1990 om at afskedige hende, og at dette krav under alle omstændigheder er nært knyttet til påstanden om annullation af ovennævnte afgørelser.
- 102 Heraf følger, at sagsøgerens påstand om erstatning for det tab, hun har lidt, kan tages under påkendelse.
- 103 Ved pådømmelsen af erstatningskravets berettigelse bør det undersøges, om sagsøgeren har påvist, at Parlamentet er ansvarlig for en tjenstlig fejl over for sagsøgeren, som har forårsaget det tab, hun kræver erstattet.
- 104 Imidlertid har sagsøgeren under sagen ikke fremsat noget anbringende af en sådan art, at det kan medføre annullation af de anfægtede afgørelser. Dermed har sagsøgeren ikke påvist nogen uregelmæssighed, der kunne betragtes som en tjenstlig fejl fra Parlamentets side, og som kunne berettige hende til erstatning.
- 105 Påstanden om erstatning for den angivelige økonomiske og ikke-økonomiske skade tages derfor ikke til følge. Deraf følger, at begæringen om eventuelt at udmelde en sagkyndig til ansættelse af tabet ligeledes bør forkastes.
- 106 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 107 Hvad angår omkostningerne i den sag om foreløbige forholdsregler, der verserede ved første instans, skal Retten bemærke, at sagsøgeren indledte denne sag den 16. oktober 1990 samtidig med hovedsøgsmålet for at råde bod på sin uholdbare situation efter afskedigelsen, hvor hun stod uden indtægter, mens hun afventede enten tilkendelse af arbejdsløshedsunderstøttelse ifølge ansættelsesvilkårenes artikel 28a, eller en dom, som gav hende medhold, og hvor hun på grund af sin graviditet kunne forvente øgede udgifter i forbindelse med fødslen og barnets pasning.
- 108 I den forbindelse bemærkes, at selv om Rettens præsident i sin kendelse af 23. november 1990 ikke tog sagsøgerens begæring om udsat gennemførelse af afgørelserne om hendes afskedigelse til følge, bestemte han dog følgende som foreløbig forholdsregel: »Parlamentet betaler — fra tidspunktet for kontraktens ophør, og indtil Kommissionen faktisk udbetaler sagsøgeren arbejdsløshedsunderstøttelse i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 28a — sagsøgeren et beløb svarende til den nævnte månedlige arbejdsløshedsunderstøttelse, fra barnets fødsel med tillæg af familietillæg i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 28a, stk. 5, og indrømmer sagsøgeren ret til sygesikring på de i vedtægtens artikel 72 fastsatte betingelser uden erlæggelse af bidrag.«
- 109 Han tiltrådte dermed, at sagsøgerens situation berettigede til en særlig hensyntagen fra Parlamentets side med henblik på at undgå, at hun midlertidigt blev uden indtægter og ude af stand til at ernære sig selv og det barn, hvis fødsel var nært forestående.
- 110 Retten skal derfor fastslå, at ganske særlige grunde berettiger til, at omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler betales af Parlamentet i medfør af artikel 87, stk. 3, første afsnit, i Rettens procesreglement.

- 111 Med hensyn til omkostningerne i den anden sag om foreløbige forholdsregler konstaterer Retten, at i betragtning af, at Parlamentet først ikke ville eller i det mindste tøvede med at opfylde kendelsen af 23. november 1990, så sagsøgeren sig nødsaget til, ved en begæring registreret på Justitskontoret den 14. marts 1991, at anmode om nye foreløbige forholdsregler med henblik på, at kendelsens konklusion faktisk blev respekteret.
- 112 Herved skal Retten henvise til, at Parlamentet først under retsmødet den 20. marts 1991, som blev afholdt i forbindelse med den anden sag om foreløbige forholdsregler, rent faktisk forpligtede sig til at opfylde kendelsens konklusion og derved gjorde det muligt for sagsøgeren at hæve denne anden sag, hvilket skete ved skrivelse af 11. april 1991. Vedrørende omkostningerne fra nævnte anden sag, som sagsøgeren i begæringen af 14. marts 1991 havde krævet betalt af Parlamentet, foreslog sagsøgeren i samme skrivelse af 11. april 1991, at der forholdtes vedrørende omkostningerne under pådømmelsen af hovedsagen, som på det tidspunkt endnu verserede.
- 113 På denne baggrund bestemmer Retten, at sagsøgerens omkostninger i den anden sag om foreløbige forholdsregler, indtil hun hævdede denne, blev pånødet hende ved Parlamentets holdning, hvorfor det findes berettiget at idømme det disse omkostninger i medfør af artikel 87, stk. 5, første afsnit, i Rettens procesreglement.
- 114 Herefter pålægges det Parlamentet at betale samtlige omkostninger i de to sager om foreløbige forholdsregler, som sagsøgeren indgav begæring om den 16. oktober 1990 og den 14. marts 1991.
- 115 Vedrørende omkostningerne i hovedsagen skal Retten henvise til, at det i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Imidlertid bestemmer samme

reglements artikel 88, at institutionerne selv bærer deres egne omkostninger i sager anlagt af ansatte i Fællesskaberne. Hver af parterne pålægges derfor at betale sin del af de nævnte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTE (Femte Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Parlamentet betaler alle omkostninger i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler.
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger i forbindelse med behandlingen af hovedsagen.

Lenaerts

Barrington

Kirschner

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. januar 1992.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand